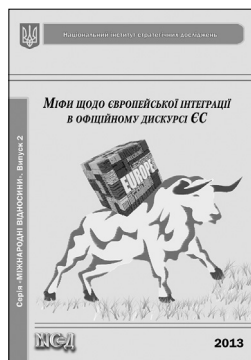

Одним із пріоритетних завдань державної політики у сфері збереження національної ідентичності закордонних українців є робота з українцями на пострадянському просторі. У цьому контексті особливого значення набуває забезпечення етнокультурних прав українців у Росії задля збереження національної ідентичності та зростання ролі української діаспори в цій державі. Визначено напрями, що потребують цілеспрямованої роботи у цій сфері. Це: підвищення самоорганізації українців у Росії та ефективності використання існуючої міжнародної та національної правової бази; реалізація пріоритетних завдань державної підтримки української діаспори, спрямованої на задоволення національно-культурних і мовних потреб українців, які проживають поза межами України; запровадження надійних механізмів для забезпечення зв'язків закордонного українства з Українською державою та суспільством, об'єднання їх зусиль для завершення формування української нації, розвитку України та її партнерських відносин із Росією.

У доповіді визначено завдання, що потребують першочергового вирішення. Серед них: створення окремого державного органу з роботи із закордонним українством і трудовою міграцією, внесення змін і доповнень до Закону України «Про вибори народних депутатів», оскільки він фактично позбавляє трудових мігрантів частини виборчих прав, гарантованих Конституцією України, розроблення Державної програми сприяння поверненню громадян України, які перебувають за кордоном, та ін. Надано практичні рекомендації для попередження негативних наслідків від трудової міграції українців.

Баровська А. В. Міфи щодо європейської інтеграції в офіційному дискурсі ЄС : аналіт. доп. / А. В. Баровська. – К. : НІСД, 2013. – 72 с.

В аналітичній доповіді досліджено нову для вітчизняного наукового простору тему міфів щодо європейської інтеграції (увагу зосереджено на тих, що підтримуються офіційним дискурсом Європейського Союзу (ЄС)). Наголошено, що формування міфів в офіційному дискурсі ЄС було зумовлене потребою реалізації політики ідентичності, активізованої у відповідь на втрату відчуття легітимності Об'єднання з погляду населення країн-членів (зумовленої не останньою чергою економічними проблемами). З ухваленням 1973 р. Декларації про європейську ідентичність раціональність жорсткого функціоналізму поступилася переконанням у тому, що наднаціональні інститути потребують громадської підтримки, яка ґрунтується на загальній ідентичності населення об'єднаної Європи. Основним завданням відповідної регіональної європейської політики стала інтеграція представників національних спільнот на основі певних цінностей. Нині міф є стабільним елементом політики ідентичності ЄС.

У доповіді показано, що більшість створюваних та підтримуваних офіційним дискурсом ЄС міфів спрямовані на формування історичної легітимності. Наприклад, протягом 80–90-х років ХХ ст. міф про відродження Європи зусиллями батьків-засновників став невід'ємним складником самоїдужу ЄС, який вони прагнули донести до громадськості.

Автором встановлено, що міфогенезу в офіційному дискурсі підкріплено засобами культурної та освітньої політики. У доповіді виявлено, що формування концепту «[європейська] інтеграція», який нарівні з концептом «Європа» належить до центральних елементів регіонального дискурсу, було здійснено одночасно політичними та науковими зусиллями.

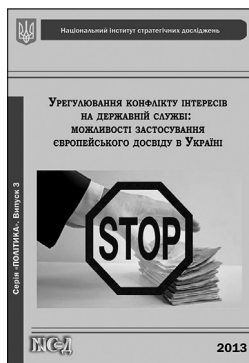
Особливу увагу в аналітичній доповіді приділено методам дослідження міфів. Застосування критичного аналізу проілюстровано на

прикладі міфів про Вестфальський мир як історичну точку відліку європейської інтеграції та Просвітництво як ідейну основу європейської інтеграції. Концепт-аналіз проілюстровано на прикладі концепту [європейської] інтеграції, а можливості методології контекстуального конструціонізму – на прикладі міфу про батьків-засновників ЄС.

У доповіді також наголошено, чому порушена тема становить практичний інтерес для України. По-перше, європейську модель суспільно-політичного та соціально-економічного розвитку визнано найбільш сприятливою для реалізації українського потенціалу та забезпечення поступального розвитку нашої держави. По-друге, нині європейська інтеграція України відбувається здебільшого в політичній, економічній та правовій сферах. Питання формування європейської ідентичності в Україні не інституціоналізовані. По-третє, європейський досвід і стандарти відносин між незалежними державами свідчать, що *самоідентифікація* є неодмінною передумовою органічної інтеграції нової країни в міжнародну спільноту. Натомість визначення цивілізаційної приналежності не завершено; формування національної ідентичності в Україні досі перебуває на стадії становлення.

Видання розраховане на фахівців з питань комунікації та політологів, співробітників органів державної влади й усіх, хто цікавиться процесами європейської інтеграції та європейським майбутнім України.

Токар-Остапенко О. В. Урегулювання конфлікту інтересів на державній службі: можливості застосування європейського досвіду в Україні : аналіт. доп. / О. В. Токар-Остапенко. – К. : НІСД, 2013. – 48 с.

Аналітична доповідь присвячена проблемі врегулювання специфічного виду конфліктів, що виникають на державній службі, – конфлікту інтересів. Встановлено, що актуальність дослідження цього питання в Україні зумовлена зростаючим рівнем суспільних вимог до органів влади; потребами подальшого інституційного розвитку державної служби; закріпленням принципів громадянського служіння державі й суспільству, етичних норм виконання посадових обов'язків. З огляду на очевидне бажання України стати рівноправним членом міжнародного співтовариства зроблено висновок про необхідність вивчення та втілення в життя зарубіжного досвіду, насамперед діючих у розвинених демократичних країнах політичних, організаційних і правових механізмів запобігання та подолання негативних наслідків конфлікту інтересів на державній службі.

Висвітлюючи особливості врегулювання конфлікту інтересів на державній службі в зарубіжних країнах, автор наголошує, що ситуації, виникнення яких спричиняють нерегульовані (невирішені) конфлікти інтересів, у розвинених демократичних країнах уже давно є об'єктами відповідної політики та законодавства, а різноманітність підходів до їх урегулювання відображає відмінності історичних і правових традицій, а також традицій державного управління.

На основі аналізу світової практики у сфері протидії корупції на державній службі визначено, що врегулювання конфлікту інтересів є не лише одним із дієвих превентивних антикорупційних заходів, а й важливим аспектом удосконалення державної служби, реалізує принцип публічності й відкритості діяльності державних органів. Приділено увагу механізмам правового регулювання проблеми, які закріплені у європейських країнах на рівні конституцій або спеціальних законів (про конфлікт інтересів, про державну службу), кодексів поведінки державних службовців. Зауважено, що узгоджені системні зусилля з вирішення ситуацій конфлікту інтересів вкладаються в межі трьох